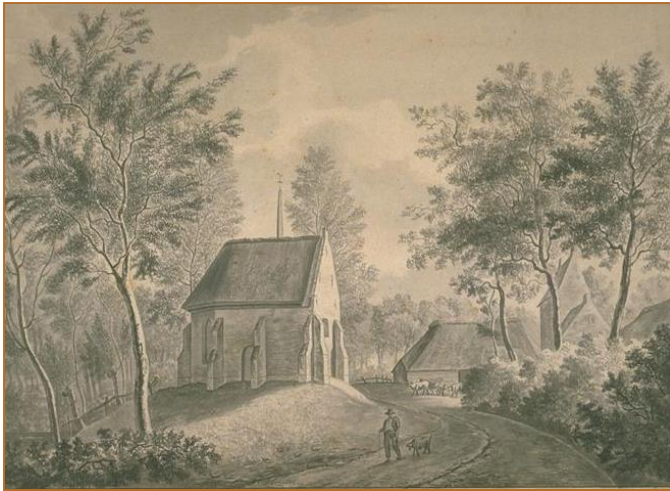

De wolf en het schaap van Gageldonk

De kapel van Gageldonk is al zeer oud, zeker al 400 jaar en misschien zelfs ouder. In de tijd dat dit verhaal speelt stond ze nog niet zo lang, waar ze nu staat, namelijk op de kleine Hazenberg, want daarvoor had de kapel van Gageldonk korter bij het oude kasteel van Gageldonk gestaan.

In die tijd dat ons verhaal speelt, het zal in het midden van de zestiende eeuw zijn geweest, werd de streek nog dikwijls gemaakt door wolven. Het waren geen wolven die in groepen samenleefden, zoals je dat wel hoort van wolven in Siberië of Noord Rusland, maar alleen levende wolven, die hun eigen jachtgebied hadden. Normaal kwamen zij niet te dicht bij de huizen van de mensen, maar als ze echt honger hadden, dan durfden ze bijna alles.

Het dorpsbestuur loofde dan ook dikwijls flinke prijzen uit voor elke dode wolf, die men bij de Schout kwam brengen. Maar het middel was dikwijls erger dan de kwaal, want heel wat wolvenjagers lieten wijfjes die met een nest jongen zaten mooi in leven, want ze moesten zo vinden zij, ook aan de toekomst denken. Afijn om een lang verhaal kort te houden, er doken nog dikwijls wolven in de streken op en de boeren waren maar wat kwaad op deze dieren, die nergens voor terug deinsden.

Zo was er in de buurtschap Gageldonk al enkele weken een oude wolf aan het rondsluipen, die dan weer een paar kippen en dan weer enkele eenden 's nachts weggehaald had. Het spreekt dan ook vanzelf dat de boeren voortaan elke avond al hun vee goed opsloten in hokken en schuren en zelfs het erf extra afmaakten, om de rondsluipende wolf geen schijn van kans te geven. Al enkele dagen ging het bijzonder goed, want er werd niets meer vermist, totdat.....

En hier laten we graag Hub. J.M. Kunst verder aan het woord, die in zijn serie "De laatste horengalm" (uitgegeven te Zundert, november 1968) de geschiedenis van de wolf en het schaap van Gageldonk bijzonder aangrijpend verteld heeft.

Het gras stond die zomer, na enkele frisse regenbuien, weelderig en sappig te blinken op den Hazenberg. Dicht bij de kapel graasde een schaap van een nabijwonende boer. Des morgens had hij een paal in de grond geslagen en met een touw en een halsband het schaap eraan vastgelegd. Zo kon het dier een

flinke kring bestrijken en kaal scheren met z'n gulzige tong en tanden. De boer ging tevreden aan z'n werk en 't schaap genoot, zoals een schaap genieten kan van 'n malse gras- en klaverweide. De middag kwam en over de struiken op den Hazenberg kwamen de zonnestralen al lager dalen. Plots werd het schaap onrustig. Het had iets horen ritselen en speurde gevaar! Een wolf, hongerig op zoek naar een prooi, had zich al dichter en dichter gewaagd nabij de boerenerven. Hij had het schaap bemerkt en sloop al naderbij. In uiterste doodsnoed sprong het schaap al blatend op en trok en rukte aan het touw. Tot z'n geluk gaf de paal, niet al te vastgeslagen, méé en juist toen Izegrim z'n gretige tanden wilde drijven in 't malse vlees, raakte het dier vrij en met paal en al sprong het weg, achtervolgd door de wolf. De deur der kapel stond open. Het schaap vloog naar binnen, maar de wolf rende het achterna. Het kletterde en rammelde aan de voet van 't Mariabeeld, want in doodsangst maakt ook een schaap rare sprongen.

Hoe het kwam, kon geen der boeren van Gageldonk die 't later vertelden, in alle bijzonderheden begrijpen, maar..... na enkele ogenblikken stond het schaap hijgend en trillend weer buiten en trok en trok aan het touw. Maar de wolf zat binnen gevangen, want de slingerende paal had met een harde slag de deur weer tot op een kiertje dichtgebotst..... Het schaap blaatte en blaatte, zo klaaglijk dat heel de Hazenberg het wel horen moest. Met hooivorken en dorstvlegels kwamen de boeren aangelopen en al spoedig lag de wolf neergeveld bij de ingang van 't kapelletje.

De boze daad brengt het boze loon en de onnozelheid overwint, soms in 't leven de duivels sluwheid.